

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Česká televize, IČ: 00027383**, se sídlem Praha 4, Kavčí hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétkova 44/6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2010, sp. zn./Ident.: 2010/1153/LOJ/ČES, č. j. LOJ/4030/2010,

t a k t o:

- I. **Pokuta uložená rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 11. 2010, sp. zn./Ident.: 2010/1153/LOJ/ČES, č. j. LOJ/4030/2010 se snižuje na 100.000 Kč.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou dne 22. 3. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání sp. zn./Ident.: 2010/1153/LOJ/ČES, č. j. LOJ/4030/2010, ze dne 2. 11. 2010, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za porušení čl. IV bod 12 zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, ve spojení se zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 30. 9. 2010 na programu ČT4 Sport, překročil denní limit reklamy, který na programu ČT1 nesmí přesáhnout 0,75 % denního vysílacího času, na ostatních programech (tedy ČT2, ČT24 a ČT4 Sport) nesmí přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času, což představuje denní limit 432 sekund, o 43 sekund, neboť v sedmi reklamních blocích bylo celkem odvysíláno 475 sekund reklamy.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že je zde založeno upozornění vydané žalobci na porušení ustanovení § 50 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. ze dne 1. 8. 2007, oznámení o zahájení správního řízení pro porušení zákona ze dne 8. 10. 2010, dále vyjádření žalobce k zahájení řízení ze dne 19. 10. 2010.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že nedošlo k prokázání překročení limitu reklamy a to z toho důvodu, že blok, který byl odvysílán, nenaplnňoval znaky reklamy, dále namítal zkrácení svých práv v řízení, když nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí, když ani z rozhodnutí samotného nelze seznat, jaké podklady Rada ke svým závěrům použila.

Dále namítal, že není zřejmé, jak žalovaná dospěla k závěru, že došlo ke spáchání deliktu, když vychází jen z faktu, že se žalobce přiznal, když dle jeho názoru samotné přiznání potencionálního pachatele deliktu nestačí. Dále namítal nesrozumitelnost a nezákonnost hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty, které považuje jednak za svévolné, a jednak z nich nevyplývá, proč Rada dospěla právě k takové výši, v jaké pokutu uložila.

Pokud jde o otázku upozornění na dřívější porušení zákona, žalobce namítal, že Radou argumentované v napadeném rozhodnutí není typově shodné s aktuálním projednávaným deliktem, když je nutno přihlídnout k tomu, že podle dřívější úpravy žalobce počítal celkovou dobu reklam, zatímco dnes má limity stanovené pro každý svůj program samostatně.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 11. 4. 2011 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 31. 5. 2011 a 7. 4. 2015, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítnul rozsudkem ze dne 31. května 2011, č. j. 8A 61/2011-31. Tímto rozsudkem současně rozhodl tak, že pokuta uložená rozhodnutí napadeným Radou pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 11. 2010 se snižuje na 1.000 Kč, a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání tento rozsudek napadla kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 14. června 2012, č. j. 7 As 121/2011-58, tak, že výroky II. a III. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil zpět Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nicméně výrok vynesený rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2011, č. j. 8A 61/2011-31, o zamítnutí žaloby, který nabyl právní moci dne 30. 6. 2011, zůstal rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 121/2011-58 nedotčen. Ve věci tedy bylo zdejším soudem meritorně pravomocně rozhodnuto.

V novém řízení proto rozhodoval Městský soud v Praze pouze o možnosti moderace uložené pokuty a náhradě nákladů řízení. Rozsudkem ze dne 27. srpna 2012, č. j. 8 A 61/2011-70, rozhodl tak, že pokuta uložená rozhodnutím napadeným Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 11. 2010 se snižuje na 10.000 Kč, a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2013, č. j. 7 As 142/2012-27, byl však i tento rozsudek Městského soudu v Praze zrušen.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 142/2012-27 dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů jak v části týkající se otázky zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty, tak i v části zabývající se určením konkrétní výše městským soudem moderované pokuty. Jedním z důvodů, které vedly Městský soud v Praze k moderaci uložené pokuty, byl rozpor výše pokuty se správní praxí stěžovatelky. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV. Tvrdil-li, že pokuta byla citovaným rozhodnutím uložena pro identický skutek, nelze toto tvrzení ověřit, neboť toto rozhodnutí není obsaženo ani ve správním, ani v soudním spise. Pokud by se skutečně jednalo o skutek identický, jak uvedl Městský soud v Praze, jednalo by se o flagrantní porušení zásady *ne bis in idem*, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku, ze skutečnosti, že Městský soud v Praze napadené správní rozhodnutí nezrušil, i z obsahu napadeného správního rozhodnutí, je sice možné usuzovat, že ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV bylo předmětem správního řízení porušení stejné zákonem stanovené povinnosti, tj. jednalo se o typově stejný správní delikt, nikoliv o identický skutek, jako v nyní posuzované věci, nicméně s ohledem na absenci citovaného rozhodnutí ve spise jde pouze o domněnku, jejíž správnost nelze verifikovat. Pokud jde o správní praxi stěžovatelky v případech správních deliktů spočívajících v překročení denního limitu pro reklamu, lze ze správního spisu pouze zjistit, že Česká televize byla na toto porušení zákona upozorněna (upozornění vydané pod sp. zn. 2007/433/vav/ČTV) a že jí byly uloženy pokuty ve výši 50.000 Kč za překročení denního limitu reklamy o 17 s (rozhodnutí sp. zn. 2007/44/had/ČTV) a ve výši 200.000 Kč za překročení denního limitu reklamy o 61 s (rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV). Na tato rozhodnutí a upozornění je totiž odkazováno v analýze, jež sloužila jako podklad pro zasedání stěžovatelky konané ve dnech 2. a 3. 11. 2010. Citované upozornění na porušení zákona a rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV je rovněž zmiňováno v napadeném správním rozhodnutí. Součástí správního spisu je však pouze upozornění na porušení zákona ze dne 9. 8. 2007, sp. zn. 2007/433/vav/ČTV, stejně jako v soudním spise. Závěr o ustálené správní praxi nelze opřít o jediné rozhodnutí správního orgánu. Městský soud v Praze však takto postupoval, neboť v napadeném rozsudku v této souvislosti pouze odkázal na rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV, u něhož jsou navíc důvodné pochybnosti, zda jej měl při svém rozhodování k dispozici. Za důležitou pro závěr o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty považoval Městský soud v Praze skutečnost, že ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV byl denní limit reklamy překročen na sledovanějším programu ČT1. K tomu je nutno zopakovat, že citované rozhodnutí není součástí spisu. Nelze tedy ověřit, zda se skutečně jednalo o program ČT1 nebo o program jiný (ve správním rozhodnutí Rada v této

souvislosti žádný program neuvádí), a není možné ani provést srovnání skutkových okolností citovaného a nyní posuzovaného případu.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v odůvodnění správního rozhodnutí Rada uvedla, že „vzala v potaz uznání pochybení účastníka řízení a jeho snahu o nápravu. Bohužel i přes tento pozitivní fakt, jiný správní delikt byl prokazatelně a nesporně spáchán a Rada je ze zákona povinna za něj uložit sankci.(...)Protože účastník řízení uznal své pochybení a ve svém vyjádření vysvětlil, že k němu došlo na základě tzv. „lidského faktoru, a uvedl opatření, jež přijal, aby se situace nemohla již opakovat, konstatovala Rada, že se jedná o zavinění z nedbalosti.“ Rada rovněž stručně poukázala na to, že se jednalo o nedbalostní zavinění. Ke sledovanosti pak uvedla, že program ČT4 „dosáhla v září 2010 celodenního sharu, tedy podílu na sledovanosti, v kategorii 15+ 2,33 % a byl tedy osmým nejsledovanějším programem (...). Mezi specializovanými sportovními programy v České republice je jednoznačně nejsledovanější.“ Z citovaných částí odůvodnění správního rozhodnutí je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že Rada zohlednila, že Česká televize uznala své pochybení a snažila se o nápravu. Pouze této skutečnosti, s ohledem na další okolnosti (zejména opakované překročení denního limitu reklamy), nepřikládala takovou důležitost, jakou jí při úvaze o přiměřenosti pokuty přisoudil Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že neobstojí žádný z důvodů, které vedly Městský soud v Praze k závěru o zjevně nepřiměřenosti uložené pokuty.

Podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53 jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem. Pokud jde o principy správního řízení, Rada se beze zbytku vypořádala se všemi kritérii pro uložení sankce podle zákona o vysílání. Dodržela meze správního uvážení a Městský soud v Praze neseznal zneužití správního uvážení, a proto žalobu zamítnul, neboť při svém rozhodování neporušila zákonem stanovené povinnosti a nevydala nezákonné rozhodnutí.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 1/2012-36 soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.

Městský soud v Praze v inkriminované věci rozhodoval dne 2. ledna. 2014, resp. 24. dubna 2014, a návrh na snížení výše pokuty uložené rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 11. 2010, sp. zn./Ident.: 2010/1153/LOJ/ČES, č. j. loj/4030/2010,

zamítnul. Nicméně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2014, č. j. 7 As 81/2014 – 35, byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. dubna 2014, č. j. 8 A 61/2011 – 114, zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 81/2014 – 35 především uvedl, že Městský soud v Praze zcela mylně a nesprávně pochopil závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem. Skutečnost, že neobstál žádný z důvodů, které vedly Městský soud v Praze k závěru o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty, neznamená absolutní vyloučení možnosti uloženou sankci moderovat.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Za ustálenou správní praxi nelze považovat postup v několika jednotlivých případech (viz rozsudek ze dne 21. července 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Závěr Městského soudu v Praze o souladu výše uložené pokuty s ustálenou správní praxí nebylo možné opřít o jedno vydané upozornění na porušení § 50 odst. 1 zákona o vysílání (ze dne 9. 8. 2007, sp. zn. 2007/433/vav/ČTV) a jedno rozhodnutí Rady (sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV). Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukázal na svůj předchozí rozsudek č. j. 7 As 142/2012 – 27, v dané věci uvedl, že „[z]ávěr o ustálené správní praxi nelze opřít o jediné rozhodnutí správního orgánu. Městský soud však takto postupoval, neboť v napadeném rozsudku v této souvislosti pouze odkázal na rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV, u něhož jsou navíc důvodné pochybnosti, zda jej měl při svém rozhodování k dispozici. Argumentace městského soudu správní praxí stěžovatelky je tedy zcela nedostatečná. Ustálená správní praxe je jistě při úvaze o moderaci uložené sankce argumentem případným, logickým a relevantním, ale považoval-li městský soud tento argument za podstatný, měl zjišťovat, jak stěžovatelka o porušení předmětné povinnosti rozhodovala v minulosti a jaké sankce v takových případech uložila. Dále měl srovnat a zohlednit skutkové odlišnosti jednotlivých případů, např. v jakém rozsahu byl překročen denní limit reklamy, jaká byla sledovanost předmětných programů, zda se jednalo o úmyslné či nedbalostní zavinění atd., a především měl v odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumatelným způsobem a s odkazem na konkrétní správní rozhodnutí stěžovatelky shrnout, jaká je podle jeho názoru ustálená správní praxe a čím se napadené rozhodnutí z této praxe vymyká.“ Nejvyšší správní soud nevidí důvodu, proč by se měl od shora citovaného závěru jakkoliv odchýlit. Správnost hodnocení Městského soudu v Praze proto nelze ani v této části přezkoumat. Totéž platí ve vztahu k námitce, že městský soud nevzal v potaz nízkou míru společenské škodlivosti daného skutku.

Při jednání, které se konalo dne 7. 4. 2015, provedl Městský soud v Praze podle pokynu Nejvyššího správního soudu dokazování rozhodnutími, která předložili účastníci řízení k výzvě soudu.

Jednalo se o tato rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání:

- Č. j. had/599/08 ze dne 7. 11. 2007, jímž byla České televizi uložena pokuta ve výši 50.000 Kč pro porušení § 50 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., ke kterému došlo překročením denního limitu reklamy při vysílání provozovatele dne 5. 8. 2007 ve vysílání programu ČT1 a ČT2 o 17 sekund.

- Č. j. hol/1709/08 ze dne 13. 2. 2008, jímž byla České televizi uložena pokuta ve výši 200.000 Kč pro porušení § 50 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., ke kterému došlo překročením denního limitu reklamy při vysílání provozovatele dne 21. 11. 2007 ve vysílání programu ČT1 a ČT2 o 61 sekund.
- Č. j. hol/4800/09 ze dne 17. 6. 2009, jímž byla České televizi uložena pokuta ve výši 50.000 Kč pro porušení čl. IV bod 12 zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, ve spojení se zákonem č. 231/2001 Sb., ke kterému došlo překročením denního limitu reklamy při vysílání provozovatele dne 16. 12. 2008 ve vysílání programu ČT1 o 17 sekund.
- Č. j. hol/5062/09 ze dne 1. 7. 2009, jímž byla České televizi uložena pokuta ve výši 100.000 Kč pro porušení čl. IV bod 12 zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, ve spojení se zákonem č. 231/2001 Sb., ke kterému došlo překročením denního limitu reklamy při vysílání provozovatele dne 15. 12. 2008 ve vysílání programu ČT1 o 17 sekund.
- Č. j. FOL/680/2010 ze dne 16. 2. 2010, jímž byla České televizi uložena pokuta ve výši 500.000 Kč pro porušení čl. IV bod 12 zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, ve spojení se zákonem č. 231/2001 Sb., ke kterému došlo překročením denního limitu reklamy při vysílání provozovatele dne 17. 9. 2009 ve vysílání programu ČT4 Sport o 158 sekund.

Městský soud v Praze tedy na základě pokynů uložených mu Nejvyšším správním soudem přezkoumal napadené rozhodnutí ohledně výše uložené pokuty a zkoumal tedy možnost moderace výše uložené sankce vzhledem k návrhu žalobce. Na základě skutečností, jež byl povinen vzít v úvahu, soud konstatoval, že lze zjistit jistou rozhodovací praxi Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která předcházela období, v němž byla uložena pokuta nyní přezkoumávaná, tedy rozhodovací praxi týkající se poměrů vztahujících se k obdobnému deliktu jako v inkriminované věci, překročení denního limitu reklamy na program ČT.

Z podkladů, které si soud od účastníků opatřil, je zřejmé, že za překročení denního limitu reklamy na program ČT 1 ukládala Rada ve sledovaném období průměrně sankci ve výši 50.000 Kč za 17 sekund překročení denního vysílacího limitu reklamy. V jednom případě uložila za takový delikt sankci ve výši dvojnásobné, nicméně toto jedno jediné rozhodnutí nemohl soud brát v úvahu, neboť toto zdvojnásobení sankce není v rozhodnutí, jímž byla uložena, nijak odůvodněno: není tedy nijak vyloženo, proč v onom případě Rada uložila sankci ve dvojnásobné výši.

Na základě uvedeného porovnání musel soud dospět k závěru, že v inkriminované věci došlo k nedodržení přiměřenosti (proporcionality) správní sankce ve vztahu ke spáchanému správnímu deliktu. Pokud by tedy měla být zachována určitá přiměřenost, pak za překročení denního limitu 43 sekund, který je předmětem v projednávané věci, by byla adekvátní sankce ve výši 150.000 Kč. Už z tohoto srovnání tedy má soud za to, že byla-li ve skutečnosti v inkriminované věci uložena sankce výrazně vyšší, 2x vyšší, 300 000 Kč, pak tato pokuta je

za dosavadního stavu věci zjevně nepřiměřená a je tedy na místě vyhovět žalobci ohledně návrhu na moderaci.

Dále podle názoru soudu je ovšem nutno přihlídnout k tomu, že pokuty uložené v rozhodnutích předložených oběma účastníky byly uloženy za překročení denního limitu vysílání reklamy na programu ČT 1. V inkriminované věci jde o obdobný delikt, k němuž mělo dojít na programu ČT4 Sport, který, jak je zcela zřejmé z argumentace žalované v žalobou napadeném rozhodnutí, je až osmý nejsledovanější program (2,33 %) a jeho sledovanost je tedy ve srovnání s programem ČT 1 (v porovnávaných rozhodnutích Rada uváděla sledovanost 21,18 %) pouze desetinová.

Za tohoto stavu věci podle názoru soudu by tedy ani sankce ve výši 150.000 Kč nebyla zjevně přiměřená, nebyla by adekvátní správním deliktu, o který v inkriminované věci jde. Městský soud v Praze proto postupoval podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního zmocňující ho využít místo správního orgánu vlastní správní uvážení, a dospěl k závěru, že je nutno vzít v úvahu skutečnost zmiňované výrazně nižší sledovanosti programu ČT4 Sport, která je desetinová ve srovnání s ČT1, jakož i skutečnost, kterou zmínila i samotná Rada v žalobou napadeném rozhodnutí, když *expressis verbis* uvedla, že „účastník uznal své pochybení a ve svém vyjádření vysvětlil, že k němu došlo na základě tzv. „lidského faktoru“, a uvedl opatření, jež přijal, aby se situace nemohla již opakovat, konstatovala Rada, že se jedná o zavinění z nedbalosti“. V inkriminované věci by tedy samotnou Radou konstatována snížená míra zavinění.

Nadto podle názoru soudu lze vzít v úvahu i to, že ze skutečností, které jsou soudu známy, nevyplývá, že by při vysílání na programu ČT Sport, se jednalo o delikt často nebo vícekrát opakovaný. V podstatě jediný předchozí případ, který byl soudu doložen, se týká rozhodnutí z února roku 2010, tedy přibližně 10 měsíců před tím správním deliktem, který je předmětem posuzování v aktuálně přezkoumávané věci. Soud tedy dospěl k závěru, že ke všem těmto okolnostem je přiměřené, aby byla žalobci za předmětný delikt uložena pokuta ve výši 100.000 Kč, která podle názoru soudu lépe odpovídá dosavadní rozhodovací praxi Rady.

Městský soud v Praze byl ve svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního) přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a rozhodnul tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žaloba byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2011, č. j. 8A 61/2011-31, a žalobce tedy neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová